

- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : שינוי פיזי והכל זה בדיוק הולך כמו ה-blue print, כמו המפה הראשונית שתכננו, מעולם לא עסק לא בעשייה ולא בעבודה ולא יודע על מה הוא מדבר.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : אתה שאלת אם יש בעיות בתוך מערכת, יש בעיות קשות במערכות. קשה מאוד להוביל מהלך. אני רואה איך מובלת מערכת החיטוב בבאר שבע, איך מובלת מערכת החיטוב בנתניה, אלה שתי ערים שדומות, אני לא אומר בגודל ולא בחתך של האוכלוסייה, אבל בתהליך השינוי, ואני אומר לכם באחריות מלאה, ואת זה אפשר לבדוק, לא רק אצלי, אלא במקורות אחרים, הדוגמא של חולון בעשייה עולה עשרות מונים על מזה שקורה במקומות האחרים.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : יש בעיות. מי שרוצה לטמון את הראש באדמה יגיד: אין בעיות. יש בעיות. הבעיות הן ידועות, הבעיות הן נקודתיות, צריך להתמודד איתן, צריך לאתר אותן. לא כל איתור בדיוק פוגע במטרה. אני אומר, אנחנו לא הלכנו על שום שלב שהוא ניסויי בכלל, כי לא צריך ניסוי. אנחנו די עם האצבע על הדופק.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : התהליכים של שינוי- של 35 אלף תלמידים, כי אני רואה את החינוך היסודי בתוך העניין, אני רואה שהוא מובל בצורה לפחות מבוקרת ולקראת מטרות ויעדים ברורים מאוד.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : סליחה, למה בספר- הרבה תלמידים עוזבים את העיר חולון, וגם משפחות בגלל המצב הקטסטרופלי שראש העיר הביא-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : מה אמרת? לא שמעתי.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : הקטסטרופלי שהבאתי את העיר-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : האוכלוסייה של אנשי הכיפות הסרוגות בחולון הכפילה את עצמה בבחירות האחרונות.
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : איזה הכפילה את עצמה?!-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : הכפילה את עצמה בבחירות האחרונות, אתה יודע, המפד"ל-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : הרבה תלמידים עוברים לבת ים-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : דוד-
- מ. ששון ה"י : ר. מעודה : מה דוד! הוא פעם דיבר בישיבת מועצה! מה אתה מדבר- על מה אתה מדבר?!-

- מ. ששון הי"ע: הוא איש חינוך, תלמד ממנו- תלך ליבנה תראה מה-
- ר. מעודה: ראיתי את יבנה- אתה דואג! פעם דיברת בישיבת מועצה? פעם פצית פה? אתה באופן אוטומט מרים את היד, על מה אתה מדבר?! אתה יודע מה זה ציבור דתי בכלל!! אתה מדבר על ציבור דתי-
- מ. ששון הי"ע: תיגש למנהלת בית ספר יבנה והיא תגייד לך מה קורה שם.
- ר. מעודה: אם אתה חושב שאני לא-
- מ. ששון הי"ע: תיגש אליה!-
- ר. מעודה: עוברים לבית וגן, לגבעת שמואל, על מה אתה מדבר!-
- מ. רוס: אל תטעה את חברי המועצה, אתה יודע שבאר שבע 39 אחוז קיבלו תעודות בגרות ונתניה במקום ה-25. נתניה מקום 25, באר שבע קבוצת טיפוח מדרג נמוכה, אתה רוצה להשוות את חולון לזה? זאת הדוגמא!-
- מ. ששון הי"ע: הוא היה בבית אריאלה-
- ר. מעודה: לא נעים לך לשמוע את האמת, מוטי-
- מ. ששון הי"ע: תן לו לדבר.
- פרופ' ש. רוזנמן: אני אתייחס משפט אחד גם לחינוך-
- מ. ששון הי"ע: אני יודע שאתה מבין במקרקעין, אבל גם בחינוך!-
- ר. מעודה: הרבה מאוד לומדים בבת ים-
- מ. ששון הי"ע: במקרקעין אתה מבין, אני יודע, אבל בחינוך אני עוד לא יודע, אני רוצה ללמוד ממנו.
- פרופ' ש. רוזנמן: אני אתייחס במשפט אחד לחינוך הדתי- אבל מאחר שאנחנו-
- ר. מעודה: הוא שומע חינוך דתי, הוא מקבל חררה.
- א. מנור: אמרת על הבעיות הנקודתיות הקשות שיש בכל מערכת, מי אמור למעשה לטפל באותן הבעיות? באיזה מסגרת, ואם אתה אישית ואנשי המערכת במשרד החינוך מודעים לבעיות הנקודתיות שקיימות בחולון, עם שתיים-שלושה בתי הספר?
- פרופ' ש. רוזנמן: אני רק אומר לך משפט אחד, אני לא נכנס לנושא הדתי. מאחר שהמסה הקריטית כאן שאנחנו מדברים בה בנושא של החיטוב של מערכת החינוך עוסקת

- מ. רוס: בחינוך הממלכתי-דתי, התייחסתי גורפת לנושא. אני אחר כך אומר משפט אחד לחינוך הממלכתי-דתי. עכשיו, לאחר-
- מ. ששון רה"ע: רפי, גם הוא דתי.
- א. נעים: ר. מעודה: זה לא שייך. גם דוד שלום דתי, מתי פעם הוא דיבר על החינוך הדתי? - הוא דואג, מה הוא דואג? הוא קיבל לשכה, זה מה שהוא דואג- הוא עושה?! - עושה נפשות לעצמו.
- מ. רוס: פרופ' ש. רוזנמן: מאחר וגם הייתה קריאת בנינים של מר רוס. מר רוס, קראת-
- מ. ששון רה"ע: הוא לא התכוון, בחייד- תמשיך, נו מה -
- מ. רוס: אה, דיברת אליי?
- פרופ' ש. רוזנמן: אני מתייחס למה שאתה אמרת בקריאת בנינים.
- מ. רוס: תגיד למנהלים-
- מ. ששון רה"ע: אני מבקש, תן לו לדבר.
- מ. רוס: וחולון באמצע.
- ס. שאול: אתה מזלזל במנהלי בתי הספר ובצוות המורים.
- מ. שמריהו: הוא לא זלזל.
- ס. שאול: הוא מזלזל-
- מ. ששון רה"ע: אבל מימי, לא חשוב מה הוא אומר, אנחנו גאים בהם? זה מה שחשוב.
- מ. רוס: גב' סימה שאול, כמה פעמים אפשר להגיד לך, אני מבקש ממך, אל תדברי אלי ספונטנית, זה לא לטובתך-
- מ. ששון רה"ע: סליחה, אני מבקש, זה לא סגנון.
- מ. רוס: את לא מבניה מה את עושה פה ארבע שנים, תאמיני לי-
- מ. ששון רה"ע: אני מבקש שתחזור בד!
- מ. רוס: בזבוז זמן! פי מאה ממה שאת תעשי, גם בעוד עשרים שנה-
- ס. שאול: מה אתה עשית? הרסת את חולון! מה עשית?!
- מ. רוס: מה עשיתי?!
- ס. שאול: כן. עדיף שתהיה בחוץ, תאמין לי.

- רום: מה עשיתי? אצלי בבגרות קיבלו הילדים 67%, את יודעת מה זה 67%? שמעת?
ולא אני לימדתי אותם. רוזמן.
- נעים: עכשיו מוטי לימד אותם-
- קורן: אתה הכנת אותם לבגרות ועכשיו מוטי-
- רום: סליחה, קורן, תאמין לי, פעם בארבע שנים אתה משמיע שתי משפטים, עזוב את זה. אל תתנגח, זה לא התנגחות בינינו- הם פונים אלי. לא צריך לפנות אלי. תפנה ליור, תפנה לרוזמן-
- ששון ה"ע: אבל אתה מפריע כל הזמן-
- רום: אני מתבייש בנתונים האלה. מתבייש! איזה בושה-
- זפי ש. רוזמן: אני רוצה לסיים ברשותכם ולומר כך- אני אתייחס, אבל אתם לא נותנים להתייחס.
- אני אומר כך, במהלך של עשייה, ואנחנו מדברים על תהליך, זה process, זה תהליך, יש הרבה מאוד נקודות שצריך להתמודד איתן תוך כדי העשייה. יש המסגרת על ויש מקצה של שיפורים ומקצה של תיקונים, ויש דברים שלכאורה תוכננו וצריך לעשות בהם תיקונים כאלה ואחרים.
- אני אומר לכם עוד פעם באחריות מלאה, וזה לא רק דעה שלי, אבל נחזק אותה עם דעתי אני, דברים שבהם אנחנו מתמודדים וצריכים להתמודד, ובאמת להתמודד משמעותית, הם נקודתיים.
- אני לא מקבל הערות כמו שלמשל, ופה אני מתייחס, אמרו: הנה, תראה באר שבע היכן הם והיכן נתניה. בואו לא ניסחף לדברים שגם שם הם בתהליך של שנה ראשונה, ואז לקחת תוצאות של בחינות בגרות היום ולהגיד: זה כתוצאה מחיטוב. עם כל הכבוד ועם מלוא ההערכה, אין לזה רלבנטיות בכלל, משום שאנחנו הולכים, אני חוזר על הנקודה הזאת פעם חמישית, החיטוב זה כיתות ז', ח' במקסימום שזה תשנ"ח.
- אם ניקח מקומות שעברו תהליך חיטוב לפני ארבע שנים וחמש שנים, ישובים אחרים, ונראה בטבלה את ההישגים בבגרות, מי שיבוא ויאמר כך, שאין

מ. רוס:

מ. שמריהו:

פרופ' ש. רוז

מ. רוס:

מ. ששון הי"ע

א. מנור:

משמעות למורה ברמה אקדמית בכיתות ז'-ח', אין איזה משמעות על הישגים של תלמידים, לא יודע על מה הוא מדבר.

מי שאומר שהתנאים האובייקטיביים של רצף חינוכי הם לא חשובים? לא יודע על מה הוא מדבר. אם הוא אומר שעוד שמונה שעות לכיתה בבית ספר, בכיתות ז'-ח' בחטיבת הביניים בהשוואה ליסודי, שיש פחות שעות, לא יודע על מה מדבר. אלה מחקרים לא רק שלנו, אלא בכל העולם. זה כמעט אקסיומה מחקרית ואפקטיבית שאנחנו יודעים עליהם.

עכשיו, אנחנו לא רוצים לתת למי שעומד בראש מערכת החינוך, וכרגע אני מדבר מנהלי בתי הספר, קרדיט שהם יודעים את העבודה שלהם. אם ילד נמצא במוסד חינוכי שש שנים ובבתי הספר לכל אחד יש את המסלולים שהוא יכול לנצל את הפוטנציאל האישי שטמון בו בתוך בית הספר, ולא צריך לברוח ולקנות שירותים במקומות אחרים, ברור שהרלבנטיות היא משמעותית.

בואו ניתן קרדיט למנהלי בתי הספר, לצוות המורים, שמלווה ילד שש שנים, לא שלוש, אלא שש. לא שלמנהל בית ספר יש את האופציה לומר לתלמיד: אותך אני לא מקבל.

תבדקו את התפלגות התלמידים של חולון, שלומדים ולמדו בעיר הגדולה או בפריפריה מחוץ לכאן. אחוז התלמידים הטובים הוא לא גבוה. את מי אנחנו פלטנו החוצה? אנחנו הוצאנו החוצה במשך הרבה מאוד שנים את התלמידים שלא רצינו לקלוט אותם או לא יכולנו להתמודד איתם פדגוגית.

אנחנו מנסים היום לתת כלים, כדי לתת תשובה לסך כל האוכלוסייה. אם זה לא טוב! אנחנו רוצים להיות סלקטיביים, יכול להיות, אבל זאת לא הדרך שהמערכת החינוכית כאן קבעה לעצמה. ולכן, אני אומר, עם כל הכבוד לכולנו, בואו ניתן למנהלים לעשות את העבודה.

יש מקצה שיפורים! נתקן. לא טוב במקום מסוים! נתקן. הכלי לא מספיק טוב? נשפר. אבל לבוא ולומר: אתם המנהלים לא יודעים מה שאתם עושים, זה דיסקרטיזציה מוחלטת-

ר. מעודה:

א. מנור:

פרופ' ש. רוז

מ. שמריהו:

מ. ששון הי"ע

מ. שמריהו:

פרופ' ש. רוז

מ. שמריהו:

פרופ' ש. רוז

- מ. רום: מי אמר את זה?
- מ. שמריהו: לא אמרנו.
- פרופ' ש. רוזנמן: מי שאומר שבית ספר-
- מ. רום: מה קרה לך, רוזנמן-
- מ. ששון הי"ע: הוא לא זוכר מה הוא אמר- תן לו לדבר-
- א. מנור: אתה אמרת לי הזמנהלים עושים מקצה שיפורים. אנחנו מדברים פה על בעיות ספציפיות לעיר, למשל אתה לא- הם יחליטו לאפשר ל-100 תלמידים שרוצים ללמוד במקווה, להירשם במקווה, כי זה לא בידיים שלהם. אתה רוצה לדעת בעיה ספציפית, לא סתם פתרון אקדמי, יש 100 תלמידים רוצים ללמוד בבית ספר מסוים, ראש העיר לא חותם להם, הוא לא רוצה שהם ילמדו, למה?- אין ככה, יש תשובה הגיונית- ש-100 תלמידים בכלכלה שלושה שבועות והם רוצים ללמוד-
- ר. מעודה: תלוי מאיפה מנהל בית הספר, מאיזה-
- א. מנור: מה הקשר?-
- פרופ' ש. רוזנמן: סליחה, עם כל הכבוד, אני לא רוצה להיגרר, ברשותכם, אני לא בפורום הזה רוצה להיגרר לבעיה אקוטית כזו או אחרת. אני טוען ומחזק את דעתי כל פעם שאני נפגש פה עם אנשים, ואני אומר פעם נוספת: יש בעיות נקודתיות, צריך להתמודד איתן ואפשר לפתור חלק מהבעיות בצורה כזו או אחרת.
- לא רוצה להתייחס כן מקווה ישראל/לא מקווה ישראל, לא רוצה להיכנס לנקודה הזאת, אני אבל אומר מילה אחת גורפת-
- מ. שמריהו: כמה זמן אתה עובד במערכת?
- מ. ששון הי"ע: מיקי!
- מ. שמריהו: זו שאלה, מותר לי לשאול אותו שאלה-
- פרופ' ש. רוזנמן: אני אעיר רק הערה גורפת אחת-
- מ. שמריהו: אני רוצה לדעת-
- פרופ' ש. רוזנמן: אבל אני באמצע משפט- עם כל הכבוד, אני באמצע משפט. אתה רוצה שאני אפסיק? אני אפסיק-

- מ. שמריהו: אחרי ששנתיים אתה כבר לא נמצא במערכת, אני מתפלא עליך-
 א. נעים: ב-92 קיבל משכורת-
 מ. רוס: עזוב, באמת, זה לא מצחיק. הוא רוצה לדעת בתור מה הוא מגיע לכאן.
 א. נעים: בתור מה הבאת אותו בשנת 92?
 מ. רוס: אז הוא עבד-
 א. נעים: הוא היה ב-92 מומחה לחינוך?-
 מ. ששון ה"י: מיקי, הוא הכין את תוכנית האב לעיר הזאת-
 מ. שמריהו: אני בסך הכל שאלתי אותו כמה-
 מ. רוס: והנה הוא בא עכשיו-
 מ. ששון ה"י: טוב, אני רואה שאתה לא רוצה לשמוע- סליחה-
 מ. רוס: אנחנו נתבע אותם! הוא לא עובד כרגע במערכת. מה זה הוא אומר לו תגיד שאתה עובד במערכת!-
 מ. ששון ה"י: תתבייש לך! מה, אתה משקר?! אתה לא מתבייש לשקר?! אמרתי קיבל תפקיד חדש, צריך לברך אותו. סליחה-
 פרופ' ש. רוזנמן: אני אסיים במשפט אחד-
 מ. ששון ה"י: תן לו לדבר, אל תפריע לו.
 מ. רוס: מה, אנחנו צריכים לריב איתו?
 פרופ' ש. רוזנמן: אני אסיים במשפט אחד, משפט שאמרתי אותו גם לפני כן, לא רוצה גם להרים את הקול. מי שבא ומעריך שיש בעיה של פתרון של שיבוץ תלמיד כזה או אחר במערכת, שיבוץ של קבוצה, כן בחירה או לא בחירה, צריך להניח הנחת יסוד אחת וזה עומד ביסוד ההחלטה הארגונית המשמעותית של חיטוב, והקראת את זה גם במכתב שלך שכתבת, שהאינטגרציה, אני לא מדבר סוציו-אקונומית כזו או אחרת, אלא אנחנו רוצים ליצור מצב שכולנו, כהורים, כמורים, כמנהלים, שתהיה איזוסטזיה, שיווי משקל מערכתי בתוך בתי הספר, כדי לאפשר לכל תלמיד מיצוי פוטנציאל.
 כל חריגה של פרט ועוד פרט ועוד פרט מאותה מסגרת, שוברת לנו את שיווי המשקל. שבירת שיווי המשקל, יש לזה השלכה גורפת על המערכת.

ומשפט האחרון שהבטחתי לגבי החינוך הדתי בתוך המסגרת, אני חושב שהחינוך הדתי נמצא בתהליך של שינוי מאוד משמעותי, גם תדמיתית, והוא צריך לתת פתרון לאוכלוסיות שעד לפני זמן לא רב, ואולי גם היום, חיפשו פתרונות מחוץ לעיר ולהחזיר אותם בחזרה לתוך המסגרת. נעשה שינוי ארגוני מסוים. ההערכה שלי, שזה יעזור למערכת לעלות כלפי מעלה בחינוך העל יסודי בטוח.

מ. ששון הי"ע: תודה רבה. אני רק רוצה להזכיר לכולם לגבי בית ספר יבנה-

מ. רוס: אני רוצה לומר משהו לפרוטוקול, דקה.

מ. ששון הי"ע: לא. אין לך זכות לדיבור.

מ. רוס: לפרוטוקול-

מ. ששון הי"ע: לא. שום פרוטוקול. שום דבר, יואל תדבר. אני רק רציתי להעיר- תברך אותנו,

תודה רבה- לא לפרוטוקול. יואל, תדבר. אתם מפריעים כל הזמן. יואל, תדבר.

אני רק רוצה להזכיר שבית ספר יבנה היה בית הספר הראשון שחוטב בחולון

ובהצלחה רבה, וזה ב-92 הראשון שחוטב. בבקשה, יואל, תתחיל לדבר-

חברים, נמצאים כאן המפקחת של משרד החינוך, נמצאת גם רחל גרוסמן וגם

הגבי שפר, שיש להן בהחלט מה להגיד. נמצאים כאן מנהלי בתי הספר

התיכוניים, שכדאי גם שתלמדו מהם, הם מובילים את המערך הזה של הרפורמה

בחולון, של ההתחדשות, והם ראויים למלוא הכבוד. בבקשה, יואל.

ה. מעודה: מוטי, הערת ביניים לבית ספר יבנה-

מ. ששון הי"ע: לא. יואל, בבקשה.

י. ישורון: מוטי, אני שמעתי ברוב קשב גם את הנאום שנשאת וגם את ההרצאה של פרופ'

רוזנמן ואני מקבל את הלוגיקה שלו. בוא ניקח את ההנחה, שאת החיטוב צריך

לראות בפרספקטיבה של עוד חמש שנים, אבל מסתבר שאתה שפטת את החיטוב

עוד באוגוסט 96.

אז במוסף החינוכי שפרסמת וגם במוסף השערורייתי שצירפת לעיתון "ידיעות

אחרונות" היום, אתה מדבר על מהפכה בחינוך. זאת אומרת אתה הוא זה שמצד

אחד קובל על כולם ששופטים את החיטוב היום ולא בעוד חמש שנים, אבל אתה

הוא זה שמדבר על מהפכה בחינוך. על איזה מהפכה אתה מדבר?

מ. ששון ^{הה"ע}: תסתובב בבתי הספר.

י. ישורון: מהפכה פדגוגית? איזה מהפכה?

מ. ששון ^{הה"ע}: קרן קרב, קרן- אני מדבר איתו, לא אתך. אתה שב בשקט-

מ. רוס: שני משפטים-

מ. ששון ^{הה"ע}: יש עוד מאמרים מבית אריאלה. תקרא. יואל, בבקשה.

י. ישורון: עכשיו, ביחס לחיטוב. משה ישב בבית אריאלה, אני ישבתי בבית ספר לחינוך

ובאוניברסיטת בר אילן, קראתי מחקרים גם על מה שקורה בארץ וגם על מה

שקורה בעולם, יש ויכוחים גדולים מאוד בין החוקרים לגבי הצלחת החיטוב.

העובדה ש-92% מילדי ישראל מחוטבים, עדיין לא הופכת את החיטוב לספינת

הדגל של מדינת ישראל. זה גם לא הצלחה מסחררת בעולם, ואפילו בתל-אביב

עצמה, פרופ' אריה לוי, קראתי מחקר חדש שלו, שמדבר על התוכנית של ראש

מינהל החינוך לשעבר שם, דורפמן, וגם הוא קובע בצורה חד משמעית: החיטוב

בתי"א נכשל. אין שום עדות, להפך, של העלאה ברמת ההישגים של התלמידים

כתוצאה מהחיטוב. כך שלגבי נושא החיטוב, גם ערים כמו למשל גבעתיים וכפר-

סבא.

כפר-סבא רמת ההישגים של הבגרויות שלה ובכלל רמת החינוך גבוהה על אף

החיטוב, וגבעתיים זה לא שמה שעושה שם שטנצלר, ראש עיריית גבעתיים, הוא

אמר לרובינשטיין: אני לא מוכן לקבל את החיטוב, יש לי מערכת מצוינת, יש לי

כלים ואמצעים להעלות את הרמה של מערכת החינוך בגבעתיים, בלי קשר

לחיטוב.

השיקול שלך, מוטי, ללכת לחיטוב, לא היה פדגוגי. אני שמעתי את הנאום של

פרופ' רוזנמן אז ואמרתי, שאני לא מוכן לחכות עוד חמש שנים, כי הבעיה

בחיטוב, שאם נגרם נזק, הנזק הוא בלתי הפיך. אם המערכת תקרוס, אז

הקריסה שלה תהיה קריסה טוטאלית ויהיה קשה מאוד להחזיר את המערכת.

לכן, כל ראש עיר שיבוא, לא יכול להפוך ולהחזיר את המערכת אחורה, אלא להתמודד עם המערכת המחוטבת היום.

אני קראתי גם את תוכנית העבודה של העירייה ל-197 וגם אתה חזרת על זה בפתח של דבריד, אחת המטרות, תהליך החיטוב מבוסס- מי שמסתכל על הכיתות הריקות בבתי הספר ועל אי הסדר, האנרכיה, שמתחוללת בחולון, רואה שמערכת החיטוב בעיר לא יציבה ועדיין לא מבוססת.

למשל, העובדה שיש חוסר יציבות בקריית בן גוריון, נובעת משגיאה פטאלית של הקמת שני תיכונים בקריית בן גוריון. כל איש חינוך, שלא צריך להיות פרופסור גם יודע, שהבעיה בקריית בן גוריון זה הקמה של שני בתי ספר תיכוניים בקריית בן גוריון, זו הסיבה, לא העובדה שתלמידים רצים והולכים למקווה ישראל, זה דבר טבעי מאוד.

ד. בן-חיים: זה ראש עיר מחליט או משרד החינוך?

מ. ששון הייע: עזוב, תן לו, דובליה, תן לו לסיים. הוא יודע את הכתובת, הוא יודע את האמת, הוא יודע שיש ועדת רפורמה עליונה, והוא אומר, תן לו דובליה- הכל הצגה-

י. ישורון: דובליה, שניה רגע, אני אענה לך.

מ. ששון הייע: דובליה, הכל הצגה, הוא יודע את התשובות.

י. ישורון: אחת המטרות-

מ. ששון הייע: יש ועדת רפורמה עליונה שהיא זאת שקובעת- תוכל לשמוע אחר כך את ישראל כך, הוא יספר לכם- נמצא כאן דוב, נמצאת כאן גבי פלדמן שהיא תספר לכם- תשמעו מהם מה זה חיטוב.

י. ישורון: מוטי, לא הפרעתי לך. אני לא צריך לשמוע מהם, אני קראתי לא מספיק יותר מהם גם כן- שניה רגע- מיקי, אל תפריע לי-

מ. שמריהו: תאמין לי, הפדגוגים הכי טובים-

י. ישורון: מיקי, אל תפריע לי- מוטי, שתי מטרות נוספות שהצבת זה מה שנקרא מניעת הנשרת התלמידים. אחת המטרות המרכזיות שהצבת, מוטי, זה מניעת הנשרה, וזה גולת הכותרת, זה כדי אולי להבליע את הבעיה שיש ירידה דרסטית בזכאים

- לבגרות, הצבת כמגננה את העובדה שאחת המטרות שלך ואחד ההישגים שלך זה מניעת הנשרה. אם אני כמראה-
- מ. ששון הי"ע: קיבלת חומר, תסתכל על החומר.
- י. ישורון: סליחה רגע. ההישג שלי, ש-90 תלמידים סיימו את האוניברסיטה בלי תעודת BA, זה לא הישג. אני שופט הישג על פי תעודת הבגרות, הזכאות לבגרות.
- מ. ששון הי"ע: אבל יש יותר מאשר בתקופה שלכם, איך אתה מסביר?
- י. ישורון: ובוזה יש כישלון, בלי קשר לחיטוב, מוטי.
- מ. שמריהו: נתונים של משרד החינוך-
- מ. ששון הי"ע: אני לא חולק, זה נתונים ממשרד החינוך.
- י. ישורון: אני יודע את הנתונים. הנתונים לפני, 46.5%, אבל להגיד שמניעת ההנשרה זה גולת הכותרת, זה ניסיון להבליע את הבעיה העיקרית, וזה הירידה הדרסטית בזכאים לבגרות, ואני לא קושר את זה בחיטוב, על אף החיטוב.
- מ. ששון ה: דבר נוסף, אני לא יודע, אתה העלית נתונים של משרד החינוך, שאני לא ראיתי אותם, וציינת שיש עליה בזכאים לבגרות בחולון. על פי הנתונים של משרד החינוך, יש ירידה דרסטית. חולון נמצאת ב-46.5%, זו ירידה, לא עליה.
- מ. ששון הי"ע: אתה משחק עם המספרים.
- י. ישורון: לא, אני לא משחק. אתה משחק.
- מ. ששון הי"ע: אתה משחק עם המספרים.
- י. ישורון: אני לא משחק עם המספרים, זה הנתונים של משרד החינוך.
- מ. ששון הי"ע: אתה יודע מה אתה עושה, יואל? אתה מרשה לי הערה?
- י. ישורון: תענה לי אחר כך.
- מ. ששון הי"ע: בסדר.
- י. ישורון: אני לא מדבר על ה-67%, גם על זה אני לא מדבר. דבר נוסף, ואני מדבר על הכפייה של אזורי רישום, דיברתי על המחקר של פרופי אריה לוי, שרוזמן לא נמצא כאן והוא בטח מכיר את זה, והוא באמת התייחס לתוכנית של דורפמן בתל-אביב, ואחת ההצלחות של התוכנית שלו, זה מניעה או הפסקה של העברה כפויה של תלמידים מבתי הספר היסודיים לתיכונים, ושם הוא נחל הצלחה

גדולה מאוד, ואני רוצה לצטט מהמחקר שלו מספר משפטים, וכאן אני רוצה להתייחס לכל השאלה של כפיית אזורי רישום, שאתה מנצח עליה.

פרופ' אריה לוי אומר בדו"ח שלו: "כבר אי אפשר להכריח הורים ותלמידים לעשות משהו, שאין הם רוצים בו. בצפון העיר" הכוונה לתל-אביב "ההורים שלא מקבלים את ההחלטות של העירייה או משרד החינוך מוצאים פתרונות פרטיים וכופים את ההסדרים שלהם על מערכת החינוך. זה יהיה אי צדק משווע, שאת המחיר של האינטגרציה ימשיכו לשלם התלמידים מדרום העיר".

לכן, מה שאני אומר, הכפייה של אזורי הרישום, לומר: אני צמוד להחלטות בג"צ, זה מה שנקרא להיתפס לאלמנטים פורמליסטיים.

מ. ששון ה"ע: אין לנו בעיות של אינטגרציה, אתה יודע, יש אינטגרציה טבעית באותו אזור מגורים. אין אינטגרציה. אינטגרציה טבעית.

י. ישורון: אני מדבר על קביעה של אזורי רישום.

מ. ששון ה"ע: אתה מדבר על אינטגרציה בתל-אביב, בתל-אביב נכשלה כשהביאו את הדרום לצפון, אבל בחולון זה טבעי-

י. ישורון: החטיבות בתל-אביב, וזה מה שרציתי להעיר לרוזנמן, החטיבות נכשלו בתל-אביב. לכן, לבוא ולומר שהחטיבות זה ספינת הדגל של מדינת ישראל-

[---]: זה מדיניות, זה לא ספינת דגל.

י. ישורון: זה לא מדיניות. מי אומר? - מוטי, אתה יודע ששטנצלר לא מאמץ את החיטוב, זה לא אומר שאם 92% מתלמידי ישראל אימצו את החיטוב, גם חולון צריכה לעשות את זה.

אני רוצה לסכם רק בדבר נוסף, וזה בנושא הבעיה של מקווה ישראל ונבון. מוטי, זה לא בושה להודות, ואני אומר את זה גם מבלי שאני פדגוג גדול, ולא צריך להיות פדגוג גדול. הבעיה של שני התיכונים בקריית בן גוריון, היא זו שגורמת לריקון התלמידים בשני בתי הספר.

עכשיו, אם היית שואל אותי, ואני חושב שאם היית שואל את כל חברי מועצת העיר, שאת דעתם לא שאלת קודם, ההחלטה להקמת שני בתי ספר תיכוניים בקריית בן גוריון, היא למעשה האסון הגדול ביותר למה שקורה בקריה.

מ. שמריה
מ. ששון
א. מנור:
א. אלמוג:

חטיבות הביניים, מוטי, גם בעוד חמש שנים יסתבר לך שהן כישלון חרוץ מאוד. הגם שאני רואה את ירידת הזכאים בבגרות בבריחה של האוכלוסייה, אתה במוסף שהפצת היום אמרת שהמטרה העיקרית שלך זה לקחת אוכלוסייה מבחוץ, אוכלוסייה חזקה או להחזיר אוכלוסייה חזקה שברחה מהעיר, להביא אותה לחולון. אין שום סיבה שתושבים שברחו מן העיר או אוכלוסייה חזקה שנמצאת מחוץ לעיר, יגיעו לעיר, כשהם שומעים על האנרכיה הגדולה שמתחוללת במערכת החינוך, ועל התוצאות של בחינות הבגרות.

לך אין שום הסבר למה יש ירידה כזו דרסטית בזכאים לבגרות, וזה שאתה אומר שיש מהפכה בחינוך, עד היום לא הבנתי, לא במוסף של 96 ולא במוסף של היום, על איזה מהפכה אתה מדבר. על מבנים! הם נראים יותר יפה, הם נראים כמו מלון, אבל זה לא מהפכה פדגוגית, מוטי.

מ. ששון רה"ע: קרן קרב זה לא פדגוגיה? - 3,400 שעות תוספת שהעירייה נותנת למערכת זה לא פדגוגיה, זה ספורט. אתה סיימת?

י. ישורון: אני סיימת.

מ. ששון רה"ע: אני רוצה רק לענות ליואל. יואל, כשיש לך בשכבת גיל 2,500 ילדים -

י. ישורון: יש ירידה אבל בשכבת הגיל.

מ. ששון רה"ע: סליחה, בשכבת גיל יש 2,500, אריתמטיקה פשוטה, 2,500 ילדים בשכבת גיל, 1,600 ילדים מגישים לבגרות, מתוך 1,600, 1,100 זכאים, אבל תחלק 1,100 לא ל-1,600 שאתה הגשת, תחלק אותם ל-2,500 בשכבת גיל. 900 ילדים זרקת מהמערכת. איפה הם נמצאים! אני אגיד לך איפה, ביחידה לקידום נוער, ביחידה לנערות מצוקה שאני מתנדב שם! אני אגיד לך מה קורה עם הנערות האלה, שם הן נמצאות. מי דאג להן?! פלטו אותן מהמערכת, בלי לשאול מה קורה איתן, והיה קשה, ואני אומר אני גאה במנהלים, ששיתפו פעולה. הם כבר לא מדברים: אני הכי גבוה בבגרות. לא! זה כבר לא! זה פדגוגיה, לעזור לחלש לסיים יבי-

לא, אני מתפאר שאני עוזר לילדים- תחלק ואז אתה מגיע למספר האמיתי. יואל,
יש יותר זכאים על פי משרד החינוך.

מ. שמריהו: אני רוצה לדבר-

מ. ששון הייע: אני רוצה לאפשר לאחת המפקחות- טוב, אורי, בבקשה.

א. מנור: אורי כתב ארבע עמודים.

א. אלמוג: אני כתבתי ארבע עמודים, אבל תכף תשמע כמה. קודם כל, ערב טוב לכולם. אני
ישבתי בקשב רב ואני מבקש שגם לי תקשיבו, כי אני הקשבתי לכולכם, ואני
פשוט אתמקד למספר דקות לפחות בנושא של הדיון.

קודם כל, את נושא החיטוב צריך לשפוט בעצם רק בעוד שנתיים-שלוש מינימום
ואין להסיק היום שום מסקנה, לא לטוב ולא לרע. דבר שני, צריך להבין
שהחיטוב-

מ. ששון הייע: חבריה, זה לא הוגן להתבדח על חשבון חברי מועצה. זה לא הוגן- אני מבקש
שתיתן לו לדבר. אורי, תדבר.

א. אלמוג: אני אסתדר, מוטי, אני יודע להסתדר, אבל אנשים אחרי זה יפגעו, אני אומר לך
כבר, שתדע, כי אני יודע בדיוק, אני יושב כבר שמונה שנים כאן, ויודע בדיוק מה
שנעשה בעיר, ואם אני התאפקתי, אז זה רק מכבודם של האנשים.

הנושא של החיטוב, שאני מדבר, אני מדבר על חמש-שש שנים, רבותיי צריך
לראות אותו ככיתות זי-חי' וזאת בעצם ההשקעה. עכשיו, אי אפשר לבוא ולדבר
היום על הישגים של בגרות דרך החיטוב. הנושא של תוצאות הבגרות, זה השקעה
שהייתה לפני חמש-שש-שבע שנים קודם לפני החיטוב.

הדבר השלישי, מה אנחנו רוצים להשיג בעצם? אנחנו רוצים להשיג מניעת נשירה,
ואני מדבר על נושא מניעת נשירה. יכול להיות שהנושא של הישגים בתעודות
בגרות הוא מאוד מאוד חשוב, אבל מניעת הנשירה וילדים שהולכים אחרי זה
ברחוב, מתדרדרים, היא כמעט אסון חברתי, וכבר פה נאמר כאן לאן הילדים
האלה מגיעים.

אם אני רוצה להגיע אחרי זה ולקחת סטטיסטיקה ולהתחשב בה, אני אצטרך
לקחת אחרי זה ולבדוק, אחרי ארבע-חמש שנים, לקחת ערים שבאמת הלכו

לחיטוב, ונדבר אחרי זה על מספר האחוזים של ערי ישראל שכבר נכנסו, ואז לבוא ולהגיד אם החיטוב בחולון הצליח או לא הצליח.

נושא שני, לצערי, כפוליטיקאי, ואני מצטער שאני אומר את זה כאן לפני עובדי הוראה, כל פוליטיקאי אצלו רוצה את ההישגים, תמיד ההישגים המידיים. אצלו לא נושא החינוך, שצריך להשקיע בו מהגיל הרך, ואם תשאלו היו צריכים להשקיע, אז מתחילים להשקיע מגן הילדים, ואחרי זה בתי הספר היסודיים ואחרי זה חטיבות הביניים ואחרי זה תגיעו לבחינות הבגרות.

מ. שמריהו: להורים חשוב ההישג כל יום לילד, ההורה לא יחכה חמש שנים-

א. אלמוג: מיקי, יש לי בקשה אליך, תקשיב אליי ואם תרצה אני אענה לך גם אחרי זה. אני הולך בצורה מסודרת קצת.

מ. שמריהו: תענה לי בבקשה.

א. אלמוג: לגבי הפוליטיקאים אמרתי, שרוצים את ההישג. אני מבין את הנושא של הרגישות של בגרות, אני בעד הישגים, אני בעד יותר זכאים לבחינות הבגרות, אבל צריך להבין שההשקעה היא לא השקעה רק בנושא הבגרות, היא השקעה גם בגיל הרך, גם את התוצאות נצטרך בעצם לקבל בעוד שמונה-תשע ועוד עשר שנים.

מ. רוס:

א. אלמוג: אני רוצה לשאול שאלה, האם בכלל יש כאן חילוקי דעות לגבי נושא החיטוב כן או לא, האם באמת כפי שאמר פרופ' רוזנמן, ש-80% מכלל בתי הספר-92% :[---]

א. אלמוג: 92% כבר בתוך ערי ישראל הלכו, אז מה, אנחנו הולכים אחורה או שאנחנו צריכים ללכת קדימה? בואו נציע ייעול, בואו נציע שיפור, בואו נציע מה אנחנו מסוגלים לתת לילדי העיר, אבל אי אפשר ללכת אחורה, ויש כאלה שעדיין חושבים אולי מבינינו, בתום לב ובאמונה שלמה, וחברים שלי טובים, שאולי לא כדאי בכלל היה להיכנס לחיטוב.

מ. רוס:

א. אלמוג:

מ. רוס:

א. אלמוג:

מ. רוס:

אני גם לא חושב שהנושא הזה הוא בכלל מותנה היום בעוד 10% מכלל ערי ישראל. לפי דעתי המערכת רצה וכל היתר בעצם יתחילו למשוך אחריה.

אני רוצה לסיים רק בשני משפטים, אני רוצה להגיד לכם, אם הדין הזה מטרנו לייעל את החינוך, לחזק, לבקר ביקורת בונה? אז יבורכו כל אלה שיזמו אותו וצריך לעשות אותו לא רק פעם אחת בארבע שנים, צריך לעשות אותו כל חצי שנה. אבל אם הוא בא רק כדי להציג נתונים כאלה ואחרים, כדי לפגוע לעתים, אולי לא בהתכוון, בילדים שלנו, אני אומר לכם שצריך גם להיזהר בדברים, מסיבה אחת פשוטה, כל מה שנאמר פה על ידי הנבחרים, מתר-מחורתיים הכל מתפרסם, ואנחנו צריכים להבין, כל הזמן אנחנו מדברים על תדמית עיר, על השקעה-

איפה מותר לו לבקר כביקורת בונה ואיפה אנחנו בעצם פוגעים בילדים. אני אומר את זה, משום שאני מאמין באמונה שלמה שאף אחד מהנוכחים כאן איננו רוצה לפגוע בילדי חולון, כל אחד לנגד עיניו התושבים והילדים, ואני הייתי מאוד מבקש, גם בהצגת נתונים, שתהיה הגינות מסוימת גם כאשר יש נושאים פוליטיים שצריך לבקר אותם, והאופוזיציה יש לך זכות וגם החובה לבקר, וצריך לקבל את זה, כי זה המשטר הדמוקרטי, אבל צריך גם לשים סייגים לגבי נושא התלמידים, וזה מה שרציתי לומר. תודה רבה.

מ. רוס: למה לא יזמת דיון על מה-

א. אלמוג: אני אגיד לך מה- סליחה רגע- אני ארבע שנים יושב כאן, שתדע משה, ואני בהנהלת העיר משתתף באופן פעיל. אני יכול להגיד לך, שלפחות עשרות פעמים, והנה פה ראש העיר נמצא וחברי הנהלת העיר, אני אגיד לך יותר מזה, כאשר היה הרוב הראשון בקריית בן גוריון, אני ביקשתי לעשות, מה שנקרא לעצור, לעשות בדיקה ולראות אם אנחנו הולכים פשוט. אז הממצאים האלה, משה-

מ. רוס: ב-94, 95 היית מציל את המצב-

א. אלמוג: תרשה לי, הממצאים שהיו-

מ. רוס: תעמוד בראש ועדה, תציל את המצב- אנחנו נצביע בשבילך-

א. אלמוג: משה, תודה רבה על הכבוד, קודם כל, אני מודה לך.

מ. רוס: תשמע, אני מדבר ברצינות- תיקח אתה ודובליה ביחד, אין בעיה-

ח. זברלו: השקעת כספים על המבנים, יפה מאוד, מקובל עליי, אבל יש עד היום בחולון לומדים בקרוואנים, תלמידים שלומדים בקרוואנים, דבר שאי אפשר להאמין לדבר כזה, כמו אורווה- מה שהשקעת, מקובל. למה להשקיע רק במקום אחד, ובמקום השני-

מ. ששון הי"ע: אתה יודע שיש- תקציב לקנות את בית הספר-

ח. זברלו: עובדה שעד היום אתה קיבלת על המבנים, יש מבנים, אני מדבר- שלומדים פשוט בקרוואנים, ממש בשנות הארבעים לא היה את זה- סליחה רגע, ועוד דבר אחד, השקעת, כך אני שמעתי, מאות מליונים הושקעו, אבל אני יודע- אני לא מתעסק בחינוך, אבל כל החינוך, שיש עליה גדולה בסמים בבתי הספר, את זה כולם יודעים. יש בהתאבדויות עליה גדולה, אני לא יודע, על החינוך הולך הרבה כסף, לאיזה מטרה-

מ. ששון הי"ע: זברלו, אתה יודע לבד שהרשת של החינוך העצמאי הרשמי, אני לא יודע איך שאתם קוראים לו, מקבל תקציב בנפרד על פי מפתחות של משרד החינוך, אתם מקבלים את זה ישירות ומקצים את הכספים-

ח. זברלו: מעכב את-

מ. ששון הי"ע: היא לא מעכבת שום דבר, הבעיה היא תקציבית- אנחנו נבנה את זה וכרגע קיבלנו הודעה- נכון לעכשיו הדברים מתקדמים. אפריים, אתה רוצה? חבריה, אני רק מבקש, ביקשו חברים, בגלל שכבר השעה מאוחרת, אז בואו נצטמצם בזמן. אפריים, כי אני רוצה גם למפקחת, היא רוצה לדבר.

א. קורן: חברים, אני מוכרח לשתף אתכם בהרגשתי האישית, ואני לא מרגיש נחת מהדיון היום, קודם כל בגלל כמה סיבות. סיבה ראשונה היא בכך, שאנחנו מזה כמה שעות עוסקים במידה כלשהי של תגרנות פוליטית, של ניסיון שחלק מהאנשים כאן רוצים להשיג או הישגים מוחלטים או כישלונות מוחלטים.

יש פה ניסיון להסב את הדיון מהשאלות המהותיות ביותר, שאני מניח שיש בינינו כולנו הסכמה לגביהם, באיזה שהוא מישור אישי של מכות מתחת לחגורה, באותה מידה שאינני חושב שהתקופה של רום, שהייתי די ביקורתי כלפיה, חברים יודעים, התקופה הזאת היא הייתה כישלון מוחלט או הצלחה מוחלטת,

אני חושב שבכלל אנחנו עוסקים באיזה שהיא מערכת יחסית, אינני גם חושב שהקדנציה הזאת מצטיינת גם בהישגים.

ונדמה לי שהיינו מטיבים לעשות בדיון הזה, מטיבים לעשות אם היינו מסוגלים לא לדבר בהכללות מוחלטות, לא לדבר במושגים של "כישלון מוחלט" או "הצלחה מוחלטת", והיינו מסוגלים לבדד משתנים או מקדמי תהליך חינוכי, אם הם מתקיימים או אינם מתקיימים, ובמובן זה, אני קודם כל מביע תחושה אישית של מחאה או של אי שביעות רצון.

ועכשיו, לעניין עצמו. נקודה ראשונה: אני חושב שהויכוח סביב החיטוב, שהוא בכלל ויכוח לגיטימי- אני חושב שהויכוח על החיטוב, ככל שהוא לגיטימי, ככל שהוא מצביע בודאי על יותר ממגמה אחת, אני לא חושב שאין חוקר, יכול להיות- ואני עוקב אחרי הדברים, שיכול לומר באופן חד משמעי, שהחיטוב כשל או החיטוב הצליח במידה קיצונית לשני הקטבים. נדמה לי שזה לא רציני.

אנחנו יודעים שבמערכת החינוך פועלים הרבה מאוד משתנים, אף אחד לא יכול להוכיח לי באופן אנליטי, באופן אמפירי, שמערכת חינוך מופעלת או משתנה בגלל שראש עיר משתנה.

תסלחו לי, יושבים פה אנשי חינוך, יושבים פה מנהלים, כולנו מבינים שחינוך זה תהליך, זוהי בחינה לאורך זמן, ואין כישלונות מוחלטים ואין הצלחות מוחלטות. היכולת היא באמת לבדד משתנים, כמו שאמרתי, שהם מקדמי הצלחה או מקדמי תהליך.

ברשותכם, אני רוצה להצביע על כמה נקודות, גם לחיוב וגם לפחות חיוב. אני למשל מאלה שמאמינים, ואני מבטא את עמדתי האישית בלבד, שחולון הייתה זקוקה באופן אובייקטיבי לאיזה שהיא טלטלה. היא הייתה זקוקה לטלטלה, משום שמערכת פדגוגית, מערכת חינוכית חברתית, שהיא בעצם משיקה מהמצב הדמוגרפי, ממאפיינים סוציו-אקונומיים, מהידושים בחינוך, מתחומי התמחויות חדשים, מתהליך מתמיד של למידה והטמעה, או אם תרצו תהייה והפקת לקחים, ובמובן זה, טוב לה למערכת שמדי פעם יש בחינה יותר אנליטית, מבוקרת של תהליכי שינוי, וכל תהליך שינוי כזה יכול להיות לטובה.

אין פירושו של דבר, שהחטיוב הזה מבטיח הצלחה. אינני בטוח בזה, תאמינו לי, אינני בטוח. אבל באותה מידה גם אינני בטוח שהמעבר לחיטוב מבשר כישלונות. כבר נאמר, ואינני רוצה לחזור על דברים, שהניסיון ליצור אנלוגיה או איזה שהוא אקוויבלנט בין החיטוב לבין הישגי בגרות, אז כולנו הרי מבינים היטב, אני מניח שגם אלה- בודאי לא התכוונו ברצינות לומר, שמי שנכנס לחיטוב מלפני שנתיים או שלוש, זה משפיע על התוצאות של רמת ההישגים ברמת בגרות. אני נותן אשראי לכל מי שאמר את זה, שהוא לא התכוון לזה ברצינות, כי יש פשוט תהליך, שכפי שבצדק אמר גם אורי ואחרים, הוא יהיה בר בחינה בעוד מספר שנים.

אסור גם לשכוח עוד דבר, שהחלק מהבעיה של חולון, ואני רוצה להיות קודם כל ישר עם עצמי ועם היושבים כאן, נובע מהעובדה שחולון נמצאת בתהליכי שינוי דמוגרפיים. אי אפשר להתעלם מהרעיון המרכזי, חברים, שמה לעשות, זה לא בתחום הדיון הזה, אהרון, זה דיון רלבנטי, אבל לא בקונטקסט הזה. אז יש- אוכלוסין בחולון, והם בודאי משפיעים במידה-

מ. שמריהו: אתה יודע למה?-

מ. ששון הייע: מיקי, יפריעו לך אחר כך.

א. קורן: מיקי, תרשה לי, אני מנסה להיות באמת גם הגון וגם רציני, ואני בטוח שאתה מסכים איתי. אין ספק שזה משתנה בעצמה מסוימת-

מ. ששון הייע: מיקי, תן לו לדבר.

[---]: זה חטא קדמון, זה לא מעכשיו.

א. קורן: אוקי. עכשיו חברים, שימו לב, אי אפשר להתעלם מהרעיון שכאשר אתה, חברים גם זה נתון רציני, מי שמציג סטטיסטיקות הוא צריך להיות מספיק אחראי לפחות לומר דברים בדוקים ובראייה כוללת. הרי אנחנו לא עוסקים בדיון הזה רק כדי לנגח אחד את השני.

אין צל של ספק, שמערכת מכניסה לתוך התהליך אוכלוסייה שבעבר לא נחשבה כאוכלוסייה בגרותית או בני נוער שבעבר הופנו למסגרות חינוכיות אחרות, והיום המערכת הגדירה לעצמה כמטרה למנוע נשירה ככל שהיא יכולה, והיא גם

מזמנת הזדמנות לכיתות תב"ר או לכיתות שאינן כיתות בגרותיות, להתנסות ולהשיג מקצוע אחד או שניים, כמו בית-ספר ספיבק ואחרים, אין ספק שזה סטטיסטית ברמת המדידה וברמת המידה הכוללת משפיע גם על נתונים.

ודאי שאם היינו, תאמינו לי, אני אפילו עשיתי מאמץ לבדוק את זה, ככל שבינתי והמידע היה נתון בידי, אם היינו לוקחים את בתי הספר העירוניים, תקשיבו היטב, בתי הספר העירוניים המסורתיים, את תיכון קריית שרת, ואת קוגל, ואת מיטרני- תרשה לי רגע- ואת בית ספר איילון, ואם שחכתי משהו אני מבקש סליחה, והיינו משווים אותם מול בתי ספר מקבילים באותם ישובים שסטטיסטית מופיעים עם רמת הישגים גבוהה משל חולון, והיינו מבודדים אותם, והיינו במקביל מבודדים ילדים שהם מראש מיועדים, בשל הישגיהם, למגמות בגרותיות או לכיוון בגרותי, היינו למדים חברים, במלוא הצניעות אני אומר את זה, לא כדי לטפוח לעצמנו על השכם ואפילו לא כדי לטפוח את השכם למנהלים, והם באמת עושים עבודה טובה, היינו מהר מאוד למדים שאין שוני מהותי בינינו ובין הערים המובילות במדינת ישראל.

לכן, כשאתה מציג נתונים ואתה רוצה שהם ישמעו ושהם יתנו impact אמיתי, קודם כל בשבילנו, ככלי מדידה, כדי להשתכלל, היינו למדים שחלק מהעסק גובל בתעמולה, ולא עוסק בפדגוגיה, ולא עוסק בעובדות.

נקודה נוספת- תרשו לי. חברים, נקודה נוספת, כמובן שכשמערכת מחליטה ברצינות לראות כיעד של מניעת נשירה בבית ספר, שהוא אתגר ארגוני ופדגוגי בלתי רגיל לבית ספר כזה. עובדה, שבעבר שיעורי הנשירה, וזה לא סוד, שיעורי הנשירה המקובלים בחולון, ותתקנו אותי אם אני טועה, כי אני לא מתחייב על מספר, אבל אני חושב שזה נכון, היה בשיעורים של משהו כמו 30% -

מ. שמריהו: מה פתאום- אפריים-

א. קורן: ידידי, שיעורי הנשירה, אני מציע לך באופן מאוד רציני לבדוק את העניין-

מ. שמריהו: חולון מאז ומתמיד הייתה-

- א. קורן: תרשה לי רגע. רבותיי, הנשרה פירושה גם אותה יכולת שטמונה במערך הפדגוגי של בית הספר, לא להגיש שיעורים גדולים מבני הנוער לבגרות, כי אולי מבחינת האבתנה הפדגוגית הם היו בעלי סיכויים קטנים מאוד להתמודד במערכת הזאת. מ. רוס: כשבאה מערכת ואומרת, שמעבר לשאלה סטטיסטית רוצים לתת הזדמנות לכל ילד; מהי מצוינות בחינוך? מצוינות בחינוך, ונדמה לי שהדבר הזה כבר נאמר, זאת ההזדמנות להקנות לכל ילד את האפשרות למצות או למקסם את היכולת שלו.
- מ. שמריהו: מאה אחוז- א. קורן: מיקי, במסגרת אותה יכולת- מ. רוס: תגיש אותו- מ. שמריהו: אז הוא ניגש לאחד-שניים. מ. ששון הי"ע: א. קורן: מיקי, תרשה לי רגע. רבותיי, הרי אנחנו לא יכולים, זה פחות בשיקול דעת פדגוגי, לא סטטיסטי, לא לנסח- אני מבקש שתאפשרו לי לסיים את דבריי.
- [---]: באתי לשמוע את הפנינים שאתה הוצאת- מ. רוס: לא, זה לא שאלה כזאת, אנחנו לא רוצים להפריע לקורן. א. קורן: מה שאני רוצה לומר, שאי אפשר לזלזל- [---]: שנה טובה לכולם.
- א. קורן: יוסף, תהיה בריא. האם יש מישהו שיכול באופן רציני לומר, שמקבצי תלמידים שהיו במגמות גמר בבתי הספר התיכוניים בחולון, כלומר מראש הם לא יועדו לחינוך, והנה ניצבת בפניהם האפשרות, ניצב האתגר בפני המערכת הבית ספרית, להעביר את הנער או את הנערה אפילו לציון אחד או שני ציונים או שלושה בבגרות, כאשר ברור לגמרי שסטטיסטית הילדים האלה מקטינים את השיעור הגלובלי, כי הנתונים מתייחסים לכל מי שניגש לבחינות. אז מי שמתעלם מהטיעון הזה, אז חברים, הוא צריך לעשות בדק בית עם עצמו, כי הוא לא אומר אמת. ולבסוף, נדמה לי חברים, שיש פה מאמץ אמיץ- רוס. מ. רוס: אני לא מפריע.